

[homemadevideos](#)

Szép fényes nyári nap. Vár a csillogó, villogó idő, a sok boldog óra, ha tudjuk is, hogy mindenfelé hamis arany csillog, azért jó megfürödni az álmokban. Mégsem lehetünk ébren, szünet nélkül. Jó elfeledni a csüggedést, fejünk felett a felleget, a szörnyű zajt s még inkább a fenyegető mély, üres csendet. Itt az idő elszegődni csavargónak. Szállásunk bár lefoglalva, de megyünk, megyünk mosolyogva valami kéjes búcsúzásért, valami megadó megérkezésért. Ragyogjunk! Pár napig mienk a világ.

Sokszor érzem úgy, hogy reménytelen olyan szélesre tárnom a lelkem földpadlós termeinek kapuit, s még inkább az elmém fiókjait rejtő lepleket, hogy befogadhassak - úgy igazán - egy tájat, egy történelmi korszakot, egy jelentős egyéniséget, életművet, várost vagy akár egyetlen ezer forrásból táplálkozó könyvet, mint például a Biblia. Most is csak bámulok – nem bambán ugyan -, de azért érezve a felfoghatatlant. A kicsinységemet az asztalon heverő vedlett siklóbőr száraz ropogásában. Belátva az ember korlátait – itt a csúcson, lenézve a völgybe, ahol ott a víz, a falu, a kis Árpád-kori templom romja, a temető. Látom a lelkikben kortársaimnál hozzám közelebb álló férfiakat és nőket térdelni az oltár előtt, és hallom imájukat: „Idvezlég, kegyelmes Szent László kerál!”

Hogyan is érteném a villámot, amely szinte csak bujdosik valahol nagyon messze, tán még a kunok földje felett, súlyos felhők mögött? Látni vélem a néma fehér fényt, úgy tűnik a levél is megreszket itt mellettem a bozótban a szélcsendben. De ott messze valahol zeng az ég, csak a hang akadt fenn egy levélkén, s ide már a szellő somvirágos illata jut csak el. Ide a Dunántúlra, erre a kis dombra. Ég és föld se hasadoz, a levegő meg se lebben. Pár napig miénk a világ.

Ha reménytelen is felfogni az Isten és ember teremtette világ csodáit, keskeny pallón, tűz és jég között, mégis mindannyian átjutunk a túlsó partra. Vajon fontos-e mit viszünk magunkkal? Seregek, tárgyak, arany és ezüst, bizonyosan tompán csobbannak a képzelet alvilági folyójában, nem férnek a csónakunkba. Szinte mindenki tudja ezt, leszámítva a magukat istennek képzelő, istenekkel cimboraságot álmódó, oltárt maguknak rakó felhabzott fejű temetetleneket. A fáraóktól egészen a hallhatatlan szavú költőig. Az igazi számkivetettekig. Akik itt lebegnek ég és föld között, s nincs békéjük, megnyugvásuk. Kínok közt élnek örökké, mert kín a fény is és kín a sötétség is érzékeny szemüknek. Kín a zöldellő buja dzsungel, és kín az élettelennek tetsző sivatag is. Látom az esdeklő fénysugarakat a szemükben. Látom őket. Vagy csak a sárkányok, tündérek játszanak velem itt a sötétben?

Vajon magunkkal vihetjük-e az ösvény fölé boruló zöld boltívet, s lent a földből kikandikáló gyökereken milliárd lassúsággal tekeredő nedvességet? Magunkkal vihetjük-e a zöld lombok feletti égi kupolát, az elérhetetlen lágy szellőt, a megfoghatatlan, háboríthatatlan csendet? S e fölött az Esthajnalcsillagot, a Göncöl szekerét a hívogató, mély kékséget? Az éjfélbe futó időt, a Hold járását, ahogy változtatja színét ez a fogyó-hízó, színejátszó kedves pajtás. Keresem – hová tűnt, hisz tegnap még itt volt, éppen erre láttam a terebélyes akác felett -, s ma nincs sehol, csak bennem a remény, hogy éjjel, ha megint erre járok, megint éppen ott lesz. Óh, az idő! Áldott naivitás. És persze tudom, hogy jó helyen jár ő, akit éppen ötven éve bitorol néhány reklámfotó és egy betanult mondat, s most csak a felhők miatt nem látom. Ő nem pártolt el tőlünk. S mögüle figyel minket Valaki: szemeiben nem fegyverek csillognak, hanem a felfoghatatlan tünemény, amely törvényt hirdet. Az élet oltalmazásának törvényét, aminek legfőbb zálogai itt vannak körülöttünk s bennünk.

Akarod, hogy elvigyelek? – kérdezted, s akartam. Három nap volt a Föld egyik legszebb vidékén. Nem gondoltam ünnepre. Pedig hát ünnep volt. Először is a nagy kő, amelyre fel kellett szökellni, s onnan vezetett az alig kitaposott ösvény a forráshoz, ahonnan a vizet kellett hozni. Inni, főzni, mosakodni. Az a nagy kő nem rejtőzködött, de ismerni kellett. Személyes kapcsolatban kellett lenni vele. Akkor is, ha a bánat erősebb, ha az öröm nagyobb. S ha mind a kettő elvész kézen-közön, akkor is. Mert víz az kell. A forrásból. S milyen csenevész ez a forrás, s mégis milyen varázslatos. Egy rengeteg erdőben, fenn a hegyen. Ceglédi kannában vizet hozni is szép dolog, de a madarak sorsában osztozni még szebb – látod, ott az út gödrében megülő vízre a pillangók gyűlnek -, s a csermelynél lányok. Bennük bízhatunk, a lányokban, mert lám, most is ők vannak itt. S ha ők itt vannak, itt lesznek a fiúk is, mert nincs ezen a világon szebb láz, mint a szerelem, s bár könnyebben elérhető vak mámorok lehetnek, az ember –amíg el nem hitetik vele, hogy pusztulásra való -, mindig a legszebbre vágyik, melynek véső soron a neve: élet. Talán kell a lányoknak ez a pillanat, hogy majd, ha ülnek egy padon a városban, s áthajol hozzájuk egy fiú, emlékezzenek erre a homályra, sötétre, kajla bokorra. Bársony boldogságra. Hogy majd együtt is járjanak erre. S már valakinek ragyogjanak. S ennek eléréséhez semmi más út nem vezet, csak a szerelem. Itt jutott eszembe újra a dühös kérdés, amit néhány sorral feljebb magam is teljes jóhiszeműséggel megfogalmaztam. „Vajon fontos-e mit viszünk magunkkal?” A seregeket, aranyat és a hasonlókat könnyen kidobhatjuk. De a generációk sokaságán átöröklött tudást? Elsodródik nélküle a léggömbünk messzire, és nekicsapódik sziklának, gyárkérménynek. Persze nem vihetjük magunkkal a könyveink levegővételeit. A tábornokok sem a csatatereiket. A költők sem, tudósok sem a fórumokon felállított szobraikat. Az államférfiak sem a glóriáikat. De a tudást, azt át lehet adni. Hogyan kell a gyermeket felnevelni. Hogyan kell metszeni a szőlőt? Hogyan kell becsületesen és önérzetesen elvégezni a munkát? Hogyan kell a szív és az ész elnehezülését érzékelve szépen elcsitulni. S ha itt az idő: hogyan kell elmenni. Szép nap ez... Miénk a világ.

Érdemes átadni gyermekeinknek az élet szeretetét. És bizony tárgyakat is. A múltat nagyon nehéz megfogni. A tárgyak segíthetnek. Nem akarok én magammal vinni semmit. De átörökíteni. Vajon miért rajongok néhány megmaradt fényképért és legendáért dédapámról?

Cseng, remeg a friss víz

Írta: Szerencsés Károly
2019. július 31. szerda, 12:51

Mert bizony semmim sem maradt abból a generációból. Nagyszüleimtől is alig valami. Pedig a vérem, a szellemem forrásai. Elsüllyedt világ. De ebből a forrásból – amit őrzök, s amit teremtettem - még csordogál, cseng, remeg a friss víz.

Szép fényes nyári nap. Jó elindulni, és milyen jó megérkezni. Én pedig útközben lelem örömet. Nekem nem lehet mesélni. És én sem mesélek. Árva ragyogás az enyém. Talán kíváncsiság, Holdig érő, kétségbeesés. Mi ez a hang? A kabócák! Itt a balatoni dombokon. Valamikor régen írtam Önöknek e hasábokon az itáliai kabócákról. És most itt simítják zúgó zöld harmóniába a természetet a badacsonyi dombok lankáin. Ott egy korhadt fatörzs! Csavarodó mandulafák. Szétsimulnak a hangok, a fények, a gondolatok. Semmi nem tolakodó. Semmi nem bántó. Ami szép lehet, szép is, ami könnyezne, az könnyezik – nem sír -, és a könny zöld levéllé, törékeny sziklává merevedik. Az ott egy életfa, az meg egy halálfa. Apró vadak erre is, arra is felugranak.

Cseng, remeg a friss víz. A forrásból vajon egyetlen csepp is leér a tóba? Vagy elapad útközben? Talpamban a tarló száz tűje, fülemben a harang figyelmeztetése. Szememben a dörgicsei két templom – mintha csak szélfúttá szeszélyből – megdőlt két keresztje. Lám, itt vannak a kincseink. A forrástól hozott kanna víz, a mosdani odajáró nők hajnal-ideje, a sátort verni készülő lányarcok izgalma. Aztán országutak, komp, sztráda, fáradság, hallgatás, nyújtózás. Félszeg mozdulattal köszöntöm újra fényel szórt városom ködös lankáit. De jó, Istenem, de jó! Talán majd arról álmodok, hogy az ablakomból egy kőkereszt látszik, s mögötte a domb alján a bőrében mozdul a tündöklő Tó. S a visszatérő köhögésemben újra itt a kétely: „A feltámadás, vagy a feledés?”

Szerencsés Károly
Forrás: Magyar Hírlap